

Soneti.

I.

Kadar mi v družbi šumni vstane bol,
pogoltnem jo, če še tako je grenka,
in če ob strani mi sedi mladenka,
zaklinjam se ji, da je moj idol.

Ko glupost posade na častni stol,
tedaj tesnobi skrajno uro klenka,
in če imam dovolj še v žepu cvenka,
ostanem, pijem, krohotam se zgolj.

A če doma napade me zavratno,
v dremotni uri pod večerni mrak,
ustavlja se kot jabolko zagatno.

O čuvaj, Bože, taka me trenutja!
Če prišel bi največji vetrnjak,
takrat pri vsakem bi iskal sočutja.

II.

Ne pridi, muza, k meni več zvečer,
ko moč zaspi in se obup zbudi —
čemu je treba medlih melodij,
uspavajočih kot pod mahom vir!

Obupa dete je teman vampir,
tuleč, žvižgaje skozi noč leti;
željan, sesati prsi zdravih kri —
ne pridi, muza, k meni več zvečer!

A pridi, ko nebo se koplje v zarji
in v sveži rosi polje se blešči
in v meni vriska vse in vse kipi!
Krepko ob strune zvonke mi udari,
da se razlije v svet mogočen spev
in v srcih jasen se zbudi odmev!

III.

Jaz vem, jaz vem, ti boš prihajala
ob urah črnih, ko vesoljni svet
v kopreno neprodarno je odet,
z grenčice kupo me napajala.
A tudi, ko bo zarja vstajala
in plamenel snežnikom mrzlim led,
v razkošju se nagibal k cvetu cvet,
po lokah boš me ti sprevaljala.
To je življenje: noč in beli dan!
In jaz življenju hočem biti zvest.
Pa če brez senc ni dneva, brez meglé,
a kje je noč brez luči in brez zvezd?
Pa če radosti ni brez solz in ran,
a kje obup brez nad je in želja?

IV.

Kadar izmučen, truden pogled moj
okoli sebe videl bo le mrak
in iz noči se hohotal bo vrag,
tedaj odgrni gosti mi zavoj.
Odkrij mi luči tolažilne soj,
da mi namigne k sebi skoz oblak,
samo trenotek — in pokoj sladak
razpel bo tihe roke nad menoj.
A ko drhtel v nebeških bom slasteh,
okoli mene le razkošje, smeh,
in več zapreke smelim željam ni,
tedaj odkrij mi — a kedaj — tedaj?
Kedaj užival bom neskajen raj?
Ah, da na svetu črnih ni oči!

Oton Zupančič.